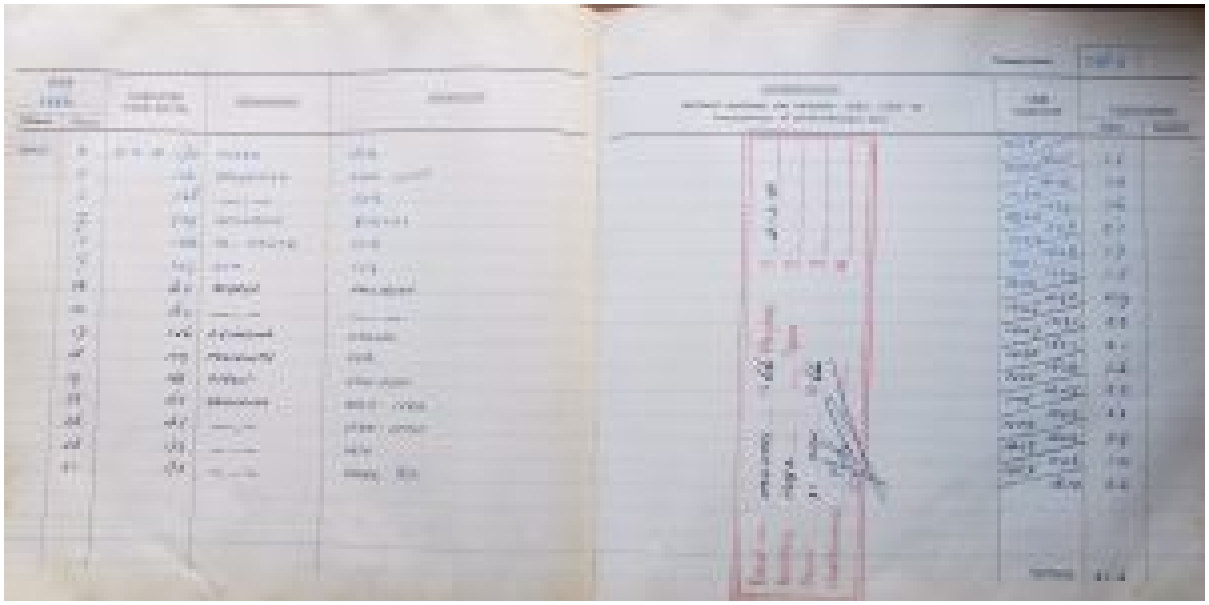
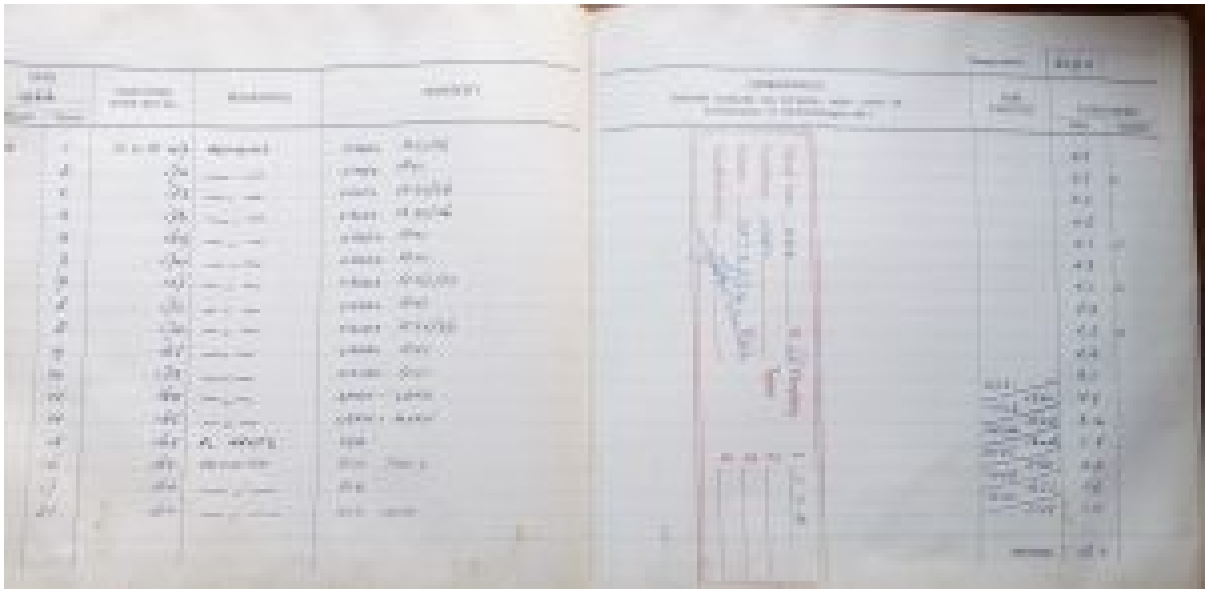
Het was januari 1966. Long time ago. Ik heb nog een anekdote uit die tijd . Ik schrijf dit om te laten weten dat het bij de MLD af en toe wat anders ging dan later in de tijd. Het is lang geleden, vijftig jaar plus, dus mijn verhaal is misschien niet zo compleet dan wanneer ik het in die tijd had opgetekend. Maar het gaat om het verhaal toch?
We vertrokken 25 januari 1966 met vier Stoefs (Grumman Trackers) voor een detachering tot en met 14 februari te Montijo, gelegen aan de andere oever van de rivier de Taag tegenover Lissabon.
Misschien hadden we het in één rechte streep kunnen halen, maar er waren enkele bijzonderheden.
Onze kisten, de Stoefs, waren eigenlijk bestemd om van een vliegkampschip te opereren en relatief dicht bij dit schip hun taken uit te voeren. De opdracht was dit schip en het zo goed als altijd aanwezige vlootverband tegen vijandelijke onderzeeboten te beschermen. Het radio contact vond dus in principe op korte afstand plaats.
Opererend vanaf land hadden wij dus enkele tekortkomingen. Vanwege onze korte “Endurance” , waren wij genoodzaakt om onze vluchtduur van en naar ons doel zo kort mogelijk te houden om onze taak in het gebied nog voor redelijke tijd te kunnen uitvoeren. Hier voor werden militaire vliegvelden gezocht die zich zo dicht mogelijk bevonden bij het gebied waar geoefend werd.
West van Portugal was toen in die tijd een oefen gebied waarvan het dichtstbijzijnde vliegveld ” Montijo” was.
We gingen met vier kisten van Valkenburg in formatie op weg. De afstand naar Montijo was te groot, dus er werd een tussenlanding gemaakt te Lann Bihoue, een Frans militair vliegveld nabij Lorient. Vandaar werd naar Montijo gevlogen.
Het grootste probleem met de Stoefs was het gebrek aan communicatie mogelijkheden met de burger luchtverkeersleiding. Het ontbrak ons aan de juiste VHF radio frequenties (apparatuur) en wij hadden een zogenaamde “Basic” IFF, een identificatie middel waar toen door de verkeersleiding veel gebruik werd gemaakt, zij het in een veel betere versie. Die van ons werd voor het eerst gebruikt in de Koreaanse oorlog en was dus achterhaald en voor de burger verkeersleiding onbruikbaar.
Als echte ontdekking reizigers lieten wij ons echter niet weerhouden en gingen toch op weg naar ons oefen gebied.
We vlogen met vier Stoefs in formatie op lagere hoogte onder de airways (luchtwegen), via het kanaal naar Lann Bihoue. De verbindingen met de burgers gaf, vanwege de korte afstand tot de kust, niet veel problemen. Ook hadden wij soms contact met “Military”.
De vlucht van Lann Bihoue naar Montijo was een ander verhaal. We hadden dus niet de juiste apparatuur, en (misschien) ook daarom geen toestemming om over Spanje te vliegen.

Er werd gekozen voor een vlucht op lage hoogte van Lann Bihoue richting Kaap Finistere en daarna een aardig stuk uit de kust van Portugal naar Lissabon. Na de start van Lann Bihoue werd mede door de lage hoogte van de formatie, al snel normaal radio contact verloren. De Stoef had echter ook een HF radio, een verouderde (AN/ARC 2). Alleen via de telegrafist (VOB) kon voor langere tijd via Morse contact onderhouden worden. De ARC 2 had ook een mogelijkheid voor Voice (spraak) maar dan was het bereik klein vanwege het lage vermogen.
De meest ervaren telegrafist van de formatie was Pim Mol. Ik hoorde hem eindeloos praaien "Lisbon, Lisbon this is number four formation how do you read". No Contact.
In die tijd was het misschien ook al niet normaal om een paar uur zonder contact met de buitenwereld te vliegen, zeker met vier kisten. Wist ik veel.
Uiteindelijk kregen we contact en landden in Montijo. De vluchtduur 5.9, voor mij toen de langste vlucht in de Stoef.
Even terzijde. We vlogen ons daar tijdens de detachering de ballen uit de broek. Daar buiten gouden tijd (met het bootje) van de basis naar Lissabon. Droom ik nog wel eens van." Lisboa .., Lisboa…, teralalala !!!

Logboek 1

Logboek 2